

Sygn. akt XI W 10374/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska, Monika Szostak

w obecności oskarżyciela publicznego, w jego imieniu G. M., J. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 września 2015 r., 28 października 2015 r. oraz 18 lutego 2016 r. w W.

sprawy **M. S. (2)**

syna J. i F. z domu O.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 2 września 2014 r. ok. godz. 08.20 w W. na Rondzie (...) naruszył zasady przewidziane w art. 22 ust. 1 Pord w ten sposób, że kierując samochodem marki H. nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany kierunku ruchu w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki D. nr rej. (...) powodując jego uszkodzenie, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

to jest o czyn z art. 86 § 1 KW w zw. z art. 22 ust. 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.);

orzeka

I. obwinionego **M. S. (2)** uznaje za winnego tego, że w dniu 2 września 2014 r., ok. godz. 08.20 w W. na Rondzie (...) naruszył zasady przewidziane w art. 24 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 Pord, w ten sposób, że kierując samochodem marki H. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyprzedzania samochodu marki D. o nr rej. (...), poprzez podjęcie manewru wyprzedzania bez upewnienia się, czy ma ku temu odpowiednią ilość miejsca oraz możliwość zachowania odpowiedniego odstępu od wyprzedzanego pojazdu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, co stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, a na podstawie art. 624 § 1 kpk w związku z art. 119 kpw zwalnia obwinionego w pozostałej części od zapłaty kosztów sądowych, to jest od wydatków oraz opłaty, określając, że ponosi je Skarb Państwa.

Sygn. akt: XI W 10374/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 września 2014 r., około godz. 8:20 M. S. (2) poruszał się samochodem marki H. o numerze rejestracyjnym (...) środkowym pasem ruchu jezdni ul. (...), w kierunku od strony Mostu G. do Ronda (...). W odległości około 100 metrów od ronda ruch był natężony, pojazdy poruszały się w tzw. korku. Po zmianie świateł, na rondzie w/w kierowca wjechał na środkowy pas ruchu, zamierzał objechać rondo i wjechać w Al. (...). W tym samym czasie W. K. kierował ciągnikiem siodłowym (...) z naczepą o nr rej. (...). Jechał on prawym pasem ruchu jezdni ul. (...), w kierunku od Mostu G. do Ronda (...). Po wjechaniu na rondo zajął na nim prawy pas ruchu i zamierzał skręcić w prawo w Al.(...) w kierunku Ż.. W czasie tej jazdy pojazd (...) z jego lewej strony wymijały inne pojazdy osobowe. Kierujący pojazdem H., jako kolejny pojazd również rozpoczął manewr wymijania środkowym pasem ruchu pojazdu marki (...) z naczepą. W połowie odcinka drogi od wjazdu na rondo do zjazdu w stronę Ż., kierujący ciągnikiem siodłowym (...) z naczepą wjechał na środkowy pas ruchu z prawego pasa ruchu, w skutek czego doszło do kontaktu części przedniej lewego boku kabiny ciągnika siodłowego (...) z częścią tylną boku samochodu H..

Następnie obaj kierowcy zatrzymali się na prawym pasie ruchu zjazdu z w/w ronda na Al. (...)w kierunku Ż., a następnie wezwano Policję. W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległy obydwa pojazdy.

Obaj kierowcy byli trzeźwi.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody: wyjaśnienia obwinionego (k. 102), częściowo zeznania świadka W. K. w toku czynności wyjaśniających (k. 11v od słów „jestem zawodowym kierowcą” do słów „panem”), częściowo zeznania świadka W. K. (k. 80-81), zeznania świadka M. P. (k. 23v, 81-82), opinię biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych (k. 121 – 157), uzupełniającą opinię biegłego ds. rekonstrukcji wypadków drogowych (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 18 lutego 2016 roku, minuty od: 00:01:04 do 00:41:33, k. 187-188), notatkę urzędową (k. 1-2), szkic miejsca zdarzenia (k. 3) protokół badania alkosensorem (k. 5-6), protokół oględzin pojazdu (k. 4 i 7), dane z Rejestru Ukaranych za Wykroczenia (k. 35), plan organizacji ruchu z (...) w W. (k. 67), dokumentację fotograficzną (k. 14 – 18, 77) akta szkodowe (k. 89-103).

W toku czynności wyjaśniających, jak i w trakcie postępowania sądowego, obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Na rozprawie w dniu 16 września 2015 roku obwiniony wyjaśnił, iż w dniu 2 września 2014 roku o godzinie 8:20 jechał samochodem ul. (...) od Dworca G. w kierunku ronda. Przed rondem, ok. 100 metrów był korek. Obwiniony miał zająć środkowy pas ruchu, po czym zatrzymał się przed wjazdem na rondo i czekał na zmianę świateł. Po zmianie świateł obwiniony wjechał na środkowy pas ronda i kontynuował jazdę zamierzając objechać rondo i skręcić w Al. (...). Dalej wyjaśnił, iż w połowie odcinka, od wjazdu na rondo do skrzyżowania na Ż., poczuł uderzenie w prawą stronę pojazdu. Następnie obwiniony wskazał, iż nie zamierzał zmieniać pasa ruchu. Pas, którym poruszał się obwiniony umożliwiał opuszczenie ronda w kierunku Al. (...). Z tego pasa zdaniem obwinionego możliwy był również zjazd w kierunku Ż.. Obwiniony zmienił pas ruchu na prawy tylko z uwagi na kolizję.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego (k. 102) należało w przeważającej części uznać za wiarygodne. Przedstawił on przebieg zdarzenia w sposób w pełni korespondujący z innymi dowodami w sprawie, w tym dokumentacją fotograficzną i opinią biegłego z zakresu ruchu drogowego. Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast wyjaśnienia obwinionego, w części, w której kwestionował on swoje sprawstwo i odpowiedzialność za zaistniałą kolizję twierdząc, że to wyłączna wina drugiego uczestnika zdarzenia. W tym zakresie, jego stanowisko nie znalazło potwierdzenia w innych dowodach w sprawie, w szczególności w opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego, gdzie przedstawiono jakich naruszeń zasad ruchu drogowego się dopuścił. Należy mieć na względzie, że nieprzyznanie się obwinionego do winy spowodowane było jego odmienną i subiektywną oceną przyczyn zaistnienia przedmiotowej kolizji, a nie dotyczyło samego przebiegu zdarzenia, który w zasadzie nie był w sprawie kwestionowany.

Sąd przyznał walor wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego W. K., co do ogólnego przebiegu zdarzenia, albowiem w tym zakresie są one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zebrany w sprawie, w szczególności z wyjaśnieniami obwinionego oraz opinią biegłego ds. rekonstrukcji wypadków samochodowych. Sąd natomiast

odmówił wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonego, w części dotyczącej przyczyn zaistnienia przedmiotowego zdarzenia. Zdaniem Sądu materiał dowodowy nie wykazał, okoliczności na którą powoływał się pokrzywdzony, iż do zdarzenia doszło w wyniku manewru zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy przez obwinionego.

Nie budziła żadnych wątpliwości Sądu wiarygodność zeznań świadka M. P. - funkcjonariusza Policji, prowadzącej czynności służbowe wobec obwinionego na miejscu zdarzenia. Zeznania tego funkcjonariusza Policji nie wniosły, jednak do sprawy żadnych istotnych informacji odnośnie okoliczności dotyczących samego przebiegu kolizji. Świadek potwierdził tylko w zeznaniach autentyczność dokumentów sporządzonych w związku z podjętą interwencją wobec obwinionego oraz ujawnionym wykroczeniem.

W sprawie dopuszczony został dowód z opinii biegłego z zakresu ruchu drogowego A. A.. Sporządził on pisemną opinię w sprawie (k. 121-157) oraz złożył ustną uzupełniającą opinię na podczas rozprawy (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 18 lutego 2016 roku, minuty od: 00:01:04 do 00:41:33, k. 187-188). Dowód ten został uznany przez Sąd za wiarygodny. Opinie te są w ocenie Sądu zrozumiałe, pełne i sporządzone zostały w oparciu o specjalistyczną wiedzę. Poza tym, biegły w sposób w pełni transparentny przedstawił metody badawcze. Zdaniem Sądu, nie było podstaw podważania wniosków zawartych w tych opiniach. Jak z nich wynika, technika i taktyka jazdy obu kierujących były nieprawidłowe, co prowadzi do stwierdzenia, iż do kolizji przyczynił się zarówno obwiniony jak i pokrzywdzony.

Obwiniony nie zachował należytej ostrożności podczas poruszania się po rondzie. Zgodnie z zasadami: ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu drogowego i zachowania szczególnej ostrożności, kierujący samochodem H. nie powinien był podjąć w przedmiotowym momencie manewru wyprzedzania ciągnika siodłowego (...) z naczepą. Kierujący H. powinien powstrzymać się od wyprzedzania tego zestawu pojazdów podczas wykonywanego przez niego manewru skrętu w prawo. Lewa przednia część pojazdu (...) w trakcie tego manewru w co raz większym zakresie wjeżdżała na środkowy pas ruchu, „zachodziła” na środkowy pas ruchu. W tym momencie kierujący H. winien był powstrzymać się od rozpoczęcia manewru wyprzedzania. Nie podjęcie przez obwinionego działań, w celu zabezpieczenia bezpiecznego odstępu prowadzonego przez niego pojazdu od skręcającego w prawo ciągnika siodłowego (...) z naczepą w tych okolicznościach, tym samym uchronienie przed nastąpieniem przedmiotowej kolizji, świadczy o przyczynieniu się obwinionego do tej kolizji.

Z kolei pokrzywdzony, zgodnie z zasadami zachowania szczególnej ostrożności i ograniczonego zaufania do innych uczestników ruchu drogowego, powinien upewnić się, czy kierujący nadjeżdżający z tyłu pojazdami, środkowym pasem ruchu, należycie odebrali jego zamiar chwilowego i częściowego wjazdu na środkowy pas ruchu.

Mając na względzie zeznania świadków, dokumentację zdjęciową oraz dokumenty zgromadzone w postępowaniu, w ocenie Sądu, wnioski wynikające z opinii zostały w pełni potwierdzone. W ocenie Sądu, biegły dokonał w pełni przekonującej symulacji. Poza tym należy mieć na względzie, że wiarygodność tych opinii musi być oceniana w połączeniu z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i przez jego pryzmat. Bez znaczenia pozostawały, więc tu niektóre elementy braku ich kategoryczności, albowiem oceniane przez pryzmat innych dowodów w sprawie były one w pełni wiarygodne i mogły z powodzeniem stanowić jedną z podstaw ustaleń stanu faktycznego. Były przy tym w pełni przekonujące, a mogące wystąpić ewentualnie różnice pomiędzy symulacją a zdarzeniem faktycznym, nie miały żadnego znaczenia dla ustalenia przyczyn kolizji.

Sąd uznał również za wiarygodne dowody w postaci: notatki urzędowej (k. 1-2), szkicu miejsca zdarzenia (k. 3) protokołu badania alkosensorem (k. 5-6), protokołu oględzin pojazdu (k. 4 i 7), , danych z Rejestru Ukaranych za Wykroczenia (k. 35), kopii notatników służbowych funkcjonariuszy Policji (k. 69 – 70), , planu organizacji ruchu z (...) w W. (k. 67), dokumentacji fotograficznej (k. 14 – 18, 77) akt szkodowych (k. 89-103) .

Sąd oceniając materiał dowodowy przeprowadzony w sprawie uznał, że obwiniony, kierując pojazdem marki H. nr rej. (...) w dniu 2 września 2014 roku w W. na Rondzie (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas wyprzedzania samochodu marki D. nr rej. (...) z naczepą, poprzez podjęcie manewru wyprzedzania bez upewnienia się, czy ma ku temu odpowiednią ilość miejsca oraz możliwość zachowania odpowiedniego odstępu od wyprzedzanego pojazdu, który mógł podjąć manewr skrętu w prawo, w skutek czego mógł wjechać częściowo na sąsiedni pas ruchu. Zachowanie

obwinionego wyczerpało znamiona wykroczenia stypizowanego w art. 86 § 1 Kodeksu Wykroczeń w zw. z art. 24 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Należy wskazać w tym miejscu, iż Sąd uznając obwinionego winnym, w ramach zarzutu zmienił opis czynu, uznając, iż obwiniony przyczynił się do zaistnienia kolizji, nie zachowując szczególnej ostrożności podczas manewru wyprzedzania, a nie jak to było zarzucone we wniosku o ukaranie podczas manewru zmiany kierunku ruchu. Sąd w ramach czynu zarzucanego we wniosku o ukaranie zmienił jego opis, stosując wynikającą z art. 2 § 2 kodeksu postępowania karnego w zw. z art. 1 § 2 kodeksu postępowania w sprawach wykroczeń, zasadę prawdy materialnej. Powołana zasada oznacza, iż podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, albowiem tylko na podstawie takich ustaleń można wydać rozstrzygnięcie.

W ocenie Sądu gdyby obwiniony powstrzymał się od wyprzedzania wykonującego manewr skrętu zestawu pojazdów wjeżdżającego częściowo z prawego na środkowy pas ruchu i umożliwił kierującemu tym zestawem pojazdów wykonanie manewru skrętu w prawo na drodze jezdniowej i jednokierunkowej w zaistniałych okolicznościach, to uniknąłby przedmiotowego zdarzenia.

Zgodnie bowiem z art. 86 § 1 Kodeksu Wykroczeń kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, nie zachowując należytej ostrożności, powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podlega karze grzywny. Ponadto zgodnie z art. 24 ust. 1 pkt. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem jest obowiązany przed wyprzedzaniem upewnić się w szczególności, czy utrzymywać odstęp niezbędny do uniknięcia zderzenia w razie hamowania lub zatrzymania się poprzedzającego pojazdu, natomiast zgodnie z art. 24 ust. 2 w/w ustawy Kierujący pojazdem jest obowiązany przy wyprzedzaniu zachować szczególną ostrożność, a zwłaszcza bezpieczny odstęp od wyprzedzanego pojazdu lub uczestnika ruchu. W razie wyprzedzania roweru, wózka rowerowego, motoroweru, motocykla lub kolumny pieszych odstęp ten nie może być mniejszy niż 1 m.. W niniejszej sprawie obwiniony nie zachował szczególnej ostrożności i nie zachował odpowiedniego odstępu od wyprzedzanego pojazdu znajdującego się na sąsiednim pasie ruchu, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zdaniem Sądu czyn obwinionego był społecznie szkodliwy.

W kwestii odpowiedzialności obwinionego Sąd zważył, że obwiniony jest osobą pełnoletnią i nie zachodziły wątpliwości odnośnie jego poczytalności. W świetle zebranego materiału dowodowego jego wina nie budzi żadnych wątpliwości. Zgodnie z art. 6 kw wykroczenie może być popełnione zarówno umyślnie jak i nieumyślnie. W niniejszej sprawie uznać należało, że obwiniony dopuścił się czynu działając z winy nieumyślnej w formie niedbalstwa. Nie miał on, bowiem zamiaru popełnienia przedmiotowego czynu. Zobowiązany był jednak do właściwego zachowania na drodze, zgodnie z zasadami ruchu drogowego. Powinien on w sposób odpowiedni obserwować sytuację na jezdni, czego nie uczynił oraz miał świadomość tego, jak ważne jest zachowanie niezbędnego odstępu od poprzedzającego pojazdu będącego ciągnikiem siodłowym z naczepą. Niemniej jednak pokrzywdzony, swoim zachowaniem również naruszającym zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w wysokim stopniu przyczynił się do zaistniałego zdarzenia. Poza tym należy mieć na względzie, że w wyniku kolizji doszło do uszkodzenia pojazdów.

Sąd uznając obwinionego za winnym popełnienia zarzucanego mu czynu, wymierzył mu karę grzywny w wysokości 400 zł, uznając iż będzie ona adekwatna do zdarzenia, okoliczności sprawy i samej osoby sprawcy.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd w pkt. 2 wyroku zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, tj. zryczałtowane wydatki postępowania – 100 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., nr 118, poz. 1269 ze zm.). W pozostałej części Sąd zwolnił obwinionego od ponoszenia kosztów sądowych, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa uznając, iż ich poniesienie w pełnej wysokości stanowiłoby zbyt duże obciążenie dla obwinionego.